

Az Egyházak Világtanácsa az erőszak ellen

BÉRES TAMÁS

Az EVT történetének, szervezetének és céljainak jellemző vonásai

Miskolcon született; evangélikus lelkész, teológus. Teológiai tanulmányait Budapesten és Marburgban végezte, jelenleg az Evangélikus Hittudományi Egyetem Rendszeres Teológiai Tanszékének adjunktusa.

Az Egyházak Világtanácsa megalakulása

Az Egyházak Világtanácsa (EVT) megalakulásának története szorosan összefonódik a 20. századi Európa történelmének legszomorúbb korszakaival, és ezért az erőszaknak áldozatul esettek szenvedéseinek enyhítésére, a béke és globális igazságosság megvalósulására irányuló szándékkal.

Egy a keresztények világméretű összefogásának keretet adó szervezet létrehozásának gondolata az első világháború sokkja után, 1920-ban fogalmazódott meg, elsőként a Konstantinápolyi Egyetemes Patriarchátus részéről. A javaslat, mely eredetileg a Népek Szövetsége mintájára kívánta létrehozni az Egyházak Szövetségét, a húszas években Nathan Söderblom svéd érsek és a brit J. H. Oldham kezdeményezéseivel is találkozott, akik a kereszténység gyakorlati megélésének elősegítésére létrehozott mozgalom (Life and Work) illetve a Nemzetközi Missziói Tanács alapító tagjai voltak. A két világháború közti időszak a nemzetközi ökumenikus összefogás élénk megalapozásával telt, mígnem 1937-ben a két legjelentősebb mozgalom (Life and Work és Faith and Order) egyesülésükről döntött. Bár az Egyházak Világtanácsa nevet ekkor felvevő szervezet az első pilianatokban leszögezte, hogy semmilyen formában sem kíván a tagegyházakat kötelező döntéseket hozni, a Nemzetközi Missziói Tanács — önállóságát féltve — csak jóval később, 1961-ben csatlakozott végleg, egy évtizeddel megelőzve a negyedik ágként társuló Keresztény Nevelés Világtanácsát. A háború miatt a megalakuló nagygyűlésre csak 1948-ban kerülhetett sor. 44 ország 147 orthodox és történelmi protestáns egyháza képviseltette magát ezen a találkozón, ahol az elfogadott alapszabály a közös hit megvallása mellett a szervezet háború alatt folytatott embertársi tevékenységét is kifejezte: „Krisztus tett minket sajátjaivá, és Benne nincs szétszakadozottság. Ahol Őt keressük, egymást találjuk meg. Itt, Amszterdamban, az Egyházak Világtanácsának létrehozásával megújítottuk Neki való és egymás iránti elkötelezettségünket. Elhatározzuk, hogy együtt maradunk.” Ezzel a nyilatkozattal az EVT létrehozói nemcsak az addigi, háború alatti lelkigondozó, hadifoglyokat, zsidókat és más menekülteket segítő, különböző tá-

borok közötti információs kapcsolatot kiépítő tevékenységüket foglalták össze, hanem jövőbeni céljaikat is megfogalmazták.

A Római Katolikus Egyházzal való kapcsolat első látható jelei 1961-ben születtek meg, amikor az újonnan alapított Keresztény Egységet Előmozdító Pápai Tanács megfigyelőket küldött az Új Delhiben tartott harmadik nagygyűlésre, majd a következő évtől fogadta az EVT megfigyelőit a II. Vatikáni zsinat őszi ülészakáin. 1964-től közös munkacsoportban (Joint Working Group) folytat teológiai munkát a két szervezet, ugyanakkor a RKE az EVT több nemzeti és regionális szervezetének teljes jogú tagja. A munkacsoport fennállásának 40. évfordulója mindkét fél számára alkalmat adott a 21. századi ökumené jelentőségének kiemelésére. I. Aram ciliciai patriarka az EVT részéről az együttműködés még szorosabb formáinak kialakulása iránti reményét fejezte ki, míg Walter Kasper bíboros, az Egységittárság vezetője, az alapok tisztázását sürgetve és a két szervezet strukturális különbségeit kiemelve, a spirituális egység elsődlegességét hangsúlyozta. Ebben az időszakban az EVT többek közt olyan kiemelkedő katolikus szervezetekkel működhetett együtt az erőszak, a szegénység és általában a szociális igazságtalanságok elleni fellépésben, mint a munkáját a hetvenes évek végén Vietnamban elkezdő, 15 mozgalmat egyesítő CIDSE (Nemzetközi Összefogás a Fejlődésért és Szolidaritásért), vagy a jobb, igazságosabb világerő küzdő, 162 katolikus háttérű szociális áramlatból szerveződő Nemzetközi Caritas szervezete.

**Az Egyházak
Világtanácsa
szervezte
napjainkban**

Ma az EVT több mint 120 országból 347 tagedyházat számlál. Az európai és észak-amerikai egyházak kezdeti túlsúlyát felváltotta az afrikai, ázsiai, Karib térségi, dél-amerikai, távol- és közép-keleti és a csendes-óceániai országok egyházainak többségi jelenléte. Ebben a helyzetben mindennapos személyes eseményé vált a Föld népeinek nyomorával, megaláztatásaival, kiszolgáltatottságával, az őket sújtó gazdasági és társadalmi igazságtalanságok következményeivel járó helyi és globális problémákkal való közvetlen találkozás.

**A jelenlegi
legfontosabb
célkitűzések**

Az EVT fő témáinak, tevékenységi területeinek áttekintése jól mutatja, hogy ökumenikus és missziós céljai mellett kiemelten törekszik az erőszak különböző formáinak megnevezésére és leküzdésére. A jelenlegi legfontosabb célokat hat nagyobb programcsoportban találjuk meg: 1) az ökumenikus mozgalom 21. századi sajátos kérdései, 2) az egység, misszió, evangelizáció és spiritualitás témaköre, 3) a nyilvános keresztény tanúság a hatalom és béke kérdéseiben, 4) az igazságosság, diakónia és a teremtettség megőrzésének kötelezettsége, 5) az ökumenikus oktatás fejlesztése, 6) a vallások közti párbeszéd és együttműködés elősegítése és folytatása. Az erőszak különböző formáiról, a megjelenési formáival való szembenézésről elsősorban a 3) és 4) programcsoportban találkozunk, nevezetesen az erőszak leküzdé-

sének programjával, az emberi jogoknak való érvényszerzéssel, a közép-keleti béke megőrzésével, a gazdasági igazságossággal. Ezt követően a kölcsönös elkötelezettségen alapuló gyakorlati szolidaritásra való felhívással, az üldözöttek menedékjoga melletti kiállással, a tudomány és technológiák etikai vonatkozásaival, a klímaváltozás és a földi vízkészlet fogyatkozásából adódó etikai kérdésekkel, majd az egészség, gyógyítás és a megbékélés kérdéseivel.

**„Az erőszak
leküzdésének
évtizede” program**

Végigtekintve ezen a felsoroláson, nem ok nélkül erősödik bennünk az érzés, hogy a legtöbb világprobléma mögött az erőszak különböző formái állnak. Ez a meggyőződés fejeződik ki abban a 2001 és 2010 között meghirdetett kiemelt EVT-programban is, amely *Az erőszak leküzdésének évtizedeként* kívánja hatékonyabbá tenni az erőszak visszaszorításáért folytatott ökumenikus erőfeszítést. Jelenleg ez a program a legalkalmasabb az EVT szociáletikai orientációjának bemutatására. A dekád felénél, a 2006-os Porto Alegre-i nagygyűlésen értékelték az eddigi eredményeket, és vázolták a program második felének hangsúlyait is.

**„Az erőszak leküzdésének évtizede” — Hangsúlyok és tennivalók:
értékelés félidőben¹**

¹WCC Document – PB
17. Mid-term of the Ecumenical Decade for Overcoming Violence 2001-2010: Churches Seeking Reconciliation and Peace.
(<http://gewaltueberwinden.org/de/archive/dov-at-the-wcc-9th-assembly.html>)

A kezdeti célok közt alaptörekvés volt, hogy teljes körűen *feltérképezzék* és megnevezzék az erőszak minden tetten érhető formáját (például: közvetlen, strukturális, családi, iskolai, munkahelyi, utcai, nemzetközi, civil stb.), hogy ezek alapos elemzésével használható megoldási stratégiákhoz juthassanak. A felmérés természetesen az egyházi közösségekre, tisztségviselői magatartásra is kiterjedt, és számos önkritikus elemet tartalmaz. Az EVT dekádja párhuzamosan halad az ENSZ egy hasonló programjával (Decade for a Culture of Peace and Non-Violence for the Children of the World), amelynek eddigi eredményeképpen a WHO az erőszak-prevenációt fogalmazza meg mint a társadalmi egészséget elsődlegesen meghatározó feladatot, és felhívja a figyelmet az egyházak ebben betöltött szerepének jelentőségére. Az egyházak, saját építő közösségeikkel, a civil társadalom érzékeny és felelős szereplői lehetnek e tekintetben is, együttműködve akár állami vagy társadalmi szervezetekkel. A tapasztalatok megfelelő belső továbbadásának következtében egyre több egyház tarthatja evangéliumi felszólításból eredő feladatának, hogy a békesség épülésének erőszakmentes eszköze legyen. Ebben az összefüggésben mind gyakrabban kerül elő az ökumenikus beszélgetésekben az *„igazságos béke”* kifejezés (szándékoltan az *„igazságos háború”*-val szemben). Az erre vonatkozó konkrét tartalmi kidolgozás a következő évek feladata lesz, de az igazságosság és béke kapcsolatáról szóló zsol-tár szavai (Zsolt 85,11) vitán felüli közös alapot szolgáltatnak az ökumené tagjainak. Az élhető és igazságos társadalmi kapcsolatok

„Igazságos béke”

építésében — az értékelés szerint — az egyházak a „megerősítő” és „átformáló” igazság képviselői lehetnek.

Aktív békességszerzés

Az erőszakos jelenségek feltérképezése után újabb feladatot jelent az erőszak szellemiségével, logikájával és gyakorlatával való leszámolás, az erőszak teológiai igazolásaitól való megszabadulás, a kiengesztelődés és az *aktív békességszerzés* lelkeségének megerősítése. Megállapították, hogy az egyéni és személyek közti erőszak világvizonylatban 80 százalékban járul hozzá a fizikai erőszaknak áldozatul esettek számához. A nemzetközi terrorizmus jelenségeire adott válaszokban az elmúlt években, például Afganisztán vagy Irak katonai megszállásának esetében, szokatlanul nagymértékben vált láthatóvá és követhetővé az erőszak logikája, szellemisége és gyakorlata. Előre tekintve kiemelték, hogy ezek megszüntetésében az egyházaknak döntő szerepük lehet, mert spirituális erőforrásaikból meríthetnek erőt erőszakmentes teológiai-etikai szempontok kialakítására, a konfliktusok megelőzésének elősegítésére, a konfliktuskezelés és a béke megszilárdítása civil formáinak felhasználására éppúgy, mint az „igazságos béke” érdekében végzett munkájukhoz.

**Nemzeti és egyéni
biztonság**

A kezdeti törekvések közt szereplő cél volt a *biztonság* szó új tartalommal való megtöltése is, az uralkodással és versengéssel szemben az együttműködés és közösség megvalósítására tett erőfeszítés. A biztonságra törekvés mind az egyéni, mind a szociális és politikai döntéshozatal számára alapvetően fontos szempont. A nemzeti biztonságra való törekvés legelterjedtebb formája a jelenlegi gyakorlatban a katonai eszközök alkalmazása. Ezzel a gyakorlattal szemben el kellene jutni addig a belátásig — hívja fel a figyelmet az értékelés —, hogy a legfőbb szempont az egyén biztonsága legyen, mely az emberi jogok tiszteletben tartásán és az igazságos kapcsolatokra épülő közösségek létén alapul. Az alapfeltételek megteremtése e tekintetben sok figyelmet és tanulást igényel még. Az egyén biztonságát jelenleg nagymértékben veszélyeztetik a gazdasági globalizáció hatásai, ezért a dekád döntő feladata, hogy az ember és a Föld számára megtalálja a globalizáció megfelelő alternatíváját.

**Az „igazságban való
élet” következetes
gyakorlása**

Az értékelők hangsúlyozták, hogy lényeges üzenetet hordoz a keresztényeknek a dél-afrikai apartheid példája arról, hogy az igazság leleplezése és a megbocsátás, megbékélés közt nem áll fenn közvetlen és szükségszerű kapcsolat, hanem ezért tenni kell. Az erőszak megnyilvánulásainak mélyén igen gyakran az áll, hogy a szándékosan táplált vagy kivetített ellenségkép mögött elvész a szemben álló fél konkrét arca és életének valóságos részletei. A társadalom minden intézménye közül egyedül az egyház van abban a helyzetben, hogy a fennálló etnikai, politikai és nemzeti érdekeken felülemelkedve, az Evangélium szabadságával képes legyen meglátni a konkrét és valóságos élethelyzetben élő konkrét és valóságos embert, és ezzel a közeledéssel meg-

nyitni az utat a megbékélt közösség épülése felé. Az egyház feladatai közé tartozik e képességének tudatos felhasználása, „az igazságban való élet” következetes gyakorlása.

Vallásközi párbeszéd

A béke elősegítésében fontos szerepet játszik az adott helyen fellelhető többi vallás lelkiségének, békéről vallott nézeteinek, értelmezéseinek megismerése. Az erre alkalmas *vallásközi párbeszéd* feladata a vallás és az erőszak között számos esetben megtalálható többé-kevésbé rejtett összefüggés feltárása. Különösen sürgető feladatot jelent ez a keresztény-moslim párbeszéd esetében. A békeateremtésnek ez a formája természetesen nem használható akut feszültségek megoldására, de alkalmas lehet arra, hogy konfliktus-helyzetben a vallási meggyőződés ne állhasson az erőszakos szándékok és cselekedetek szolgálatába. A keresztény egyházak előtt álló feladat a „békesség követéivé” válni, ennek eddig kevésbé gyakorolt eszközeivel is. Ilyen eszköz lehet az egyházak tanulmányi programja, nyilatkozatai vagy nyilvános kiadványai, amelyekben hangsúlyt fektethetnek a társadalmi felelősségre, a biztonság civil társadalmi, erőszakmentes megvalósításának pártfogására, az állami partnerrel való találkozások alkalmával pedig azon meggyőződés kifejezésére, hogy az erőszak vagy félelemkeltés sohasem válhat legitim politikai eszközzé.

A világ militarizációja ellen

A világ növekvő mértékű *militarizációja* jórészt a „Harcolj a terrorizmus ellen!” ideológia elterjedésének köszönhető. Az általános katonai leszerelés időszaka után a világ jelentős mértékben szerelkezett fel az egyes személyek ellen bevethető bombák és az atombomba közti széles skálájú kínálatból származó fegyver-arszenállal. Az egyre gyakrabban áldozattá váló, kiszolgáltatott emberek védelmében az egyházak segíthetnek megértetni, hogy a nemzetközi terrorizmus nem győzhető le katonai eszközökkel vagy akár háborúval, mert a terrrorszervezetek célja sok esetben éppen a háborús állapot előidézése.

A megbocsátás és megbékélés példája

Az egyházak ökumenikus közösségének közös hite, hogy a „szentek közössége”, mely a Szentháromság Isten ajándékeként az Ő létében gyökerezik, legyőzheti a gyűlölet és kirekesztés jelenlegi általánosan elterjedt kultúráját, mely újra és újra erőszakot szül. Ez a közösség, melyben számos eltérő vallási, etnikai és szokásbeli hagyomány él együtt megbékélt különbözőségben, önmaga is példájává válhat a megbocsátás és megbékélés lehetőségének. Baszileiosz szavaival zárul az értékelés: „Semmi sem olyan jellemzően keresztény vonás, mint a békeszerzés.”

2007: Európa

Az Erőszak leküzdésének évtizedében az EVT minden évet földrajzi és tartalmi értelemben más-más konfliktusterületnek szentel. A palesztin-izraeli konfliktus, Szudán, az Egyesült Államok, Ázsia és Latin-Amerika után ebben az évben Európára irányítja figyelmét.

Az év mottója Assisi Szent Ferenc *Békeimájának* részlete: *Uram, tégy engem békeséged eszközévé!* A kiválasztott témák egyben a szeptemberi, Nagyszébenben tartandó 3. Európai Ökumenikus Találkozó napirendjén is szerepelnek — melyet az Európai Egyházak Konferenciája (CEC) és az Európai Püspökkari Konferenciák Tanácsa (CCEE) közösen szervez —, így lehetőséget adnak a többszöri közös végiggondolásra. Az EVT szervezői az egyházak, ökumenikus szervezetek, a különböző vallások és civil szervezetek képviselői mellett minden „jóakarátú embert” is meghívtak a megadott témaköröket feldolgozó munkacsoportokba. A kiemelkedő európai feszültségforrások közt első helyen szerepel a főként a nők és gyermekek ellen irányuló *emberkereskedelem*. A további témák közt található a *fiatalok veszélyeztetettsége*, akik a szerteágazó erőszakipar legfontosabb kereskedelmi célpontjai, a globalizációs jelenségekért egyre erősödő *migráció*, a *militarizáció*, a *családon belüli*, az interperszonális, és külön témaként az *egyházon belüli erőszak*, az *emberi biztonság* megvalósításának módjai, az egyre letagadhatatlanabbá váló *környezeti problémák*, végül az *igazságos béke teológiájának* kidolgozásával járó elméleti és gyakorlati feladatok.

Az európai témakörökről szóló ökumenikus megbeszélések sorában jelentős volt az ez év február 17-i közös állásfoglalás a wittenbergi vártemplomban, amely az orthodox, katolikus, anglikán és a protestáns egyházak, valamint a Taizé-i Közösség képviselőitében zajlott.

Az EVT tevékenységének formái és az erőszakkal kapcsolatos nagygyűlési nyilatkozatai

Tekintettel arra, hogy az EVT nem olyan ökumenikus csúcsszerveként értelmezi önmagát, amely meg kívánná határozni a tagegyházak helyi életének irányvételét, hanem a megfelelő eszközök igénybevételével illetve felajánlásával segíteni szeretné a fentiekben vázolt célok megvalósulását, tevékenységi formái is változatosak. Állásfoglalásainak csupán egy kisebb részét adják a nagygyűlésein elfogadott, nagyobb lélegzetű nyilatkozatok. Az információ-megosztás jegyében háttér tanulmányait, előkészítő anyagait, elemzéseit és értelmezéseit is elérhetővé teszi, ahogy a találkozóról, rendezvényekről szóló tudósításokat is értékes információforrásként kezeli. Rövidebb-hosszabb állásfoglalásra gyakran kerül sor, ezek közt az utóbbi időben megtaláljuk többek közt a Virginiai vérengzés áldozatainak hozzátartozóival való együttérzés kifejezését, a közel-keleti helyzet elemzését az ehhez kapcsolódó pasztorális levéllel, valamint Samuel Kobia EVT-főtítkár Tony Blairhez írott levelét arról, hogy az európai hatalmak tartoznak még egy világos bocsánatkéréssel az afrikai embereknek „a kolonizáció történetének borzalmas része”, a rabszolga-kereske-

delem miatt. Az írásos állásfoglalások mellett a szervezet gyakran küldöttségekkel, lelkipásztori látogatások keretében igyekszik segíteni a tagegyházak döntéseit, sokszor kritikus helyzetben vívott küzdelmeit. Ökumenikus küldöttségei, csoportjai nemcsak az egyházakkal, hanem szükség szerint kormányokkal, nemzetközi politikai és civil szervezetekkel is kapcsolatot tartanak. A kormányközi és nem-állami szervezetekkel való együttműködése közül kiemelendő az ENSZ szervezeteihez fűződő, kezdettől ápolat kapcsolat, amely az információcserét biztosítja, de számos esetben közbenjárást is jelent. Az EVT ezeken a hivatalosan ápolat kapcsolatain kívül gyakran támogatja a szükséges eszközökkel az egyházak életéhez kapcsolódó helyi emberjogi mozgalmakat, csoportokat, legyen szó például a munkások érdekeinek védelméről, a rasszizmus jelenségei elleni küzdelemről, a nők erőszakkal szembeni védelméről, a fogyatékkal élők életminőségének jobbításáról, vagy a gyerekek kizsákmányolásának elítéléséről. Mindenütt támogatja a konfliktusok békés elrendezésének módjait, igyekszik segíteni a tagegyházak közvetítőinek erőfeszítéseit.

Nagygyűlések, nyilatkozatok

Erőszakkal kapcsolatos témákkal az EVT megalakulásától kezdve foglalkozik a világ helyzetének aktuális összefüggéseiben. Már az első, amszterdami nagygyűlésen megfogalmazódik a *felelős társadalom* követelménye, amelyet a szervezet elsősorban az európai országok számára jelentős alapvető emberi jogok keretein belül értelmezett. Ez a helyzet a hatvanas évek közepén változott meg azzal, hogy egyre több harmadik világbeli teológus és társadalomtudós hívta fel a figyelmet az alapvető szabadságjogok és a minimális társadalmi igazságosság teljesülésének hiányára saját hazájában. Az új helyzetben az 1968-as (Uppsala, negyedik) és 1975-ös (Nairobi, ötödik) nagygyűlések már a társadalmi igazságosságnak való érvényszerzés kérdéseivel foglalkoznak, mindekelőtt az *emberi méltóság, a participáció és a fenntarthatóság* szempontjait felhasználva. A vancouveri (1983, hatodik) és a canberrai (1991, hetedik) nagygyűléseken — mint ahogy azóta is — az az alapszemlélet érvényesült, hogy a globális kihívásokra helyes választ csak a közösség és a kérdések összességének egységében lehet találni. Az *igazságosság, béke és a teremtett világ megőrzésére* csak a tagegyházak kölcsönös elkötelezettsége esetén lehet esély.

Az 1998-as hararei
nagygyűlés

Az 1998-as hararei (Zimbabwe) nyolcadik nagygyűlés nyilatkozatot adott ki a katonának felszerelt gyerekek helyzetéről, Jeruzsálem városának státuszáról, az emberi jogok értelmezéséről. Emellett bizottsági jelentésekben foglalkozott az afrikai kontinens legégetőbb gondoljaival, az ószövetségi jubileumi évre alapozva javasolta a legszegényebb országok adósságainak teljes elengedését, felhívta a figyelmet a nők és gyermekek helyzetének

fokozott sérülékenységre, és figyelmeztetett a globalizációs folyamatok erősödő veszélyeire is.

A kilencedik nagygyűlés (Porto Alegre, Brazília, 2006) nyilatkozatban foglalkozik a *veszélyeztetett népcsoportok* helyzetével (például Burundi, Kambodzsa, Szudán stb.), melynek kapcsán megállapítja, hogy az erőszakos megoldásokat elkerülni képtelen „humanitárius beavatkozás” képletétől el kell jutni a megelőzésben megvalósítható „megóvás felelősségéig”. Nyilatkozatban szól a *latin-amerikai* társadalmak sajátosságairól, az őslakosok és afrikai származású népesség helyzetének sajátos gondjairól; a *terrorizmus* és a leküzdésére irányuló módszerek emberi jogokkal való kapcsolatáról; az ENSZ tervezett reformjának szükségességéről. Ugyancsak nyilatkozatban néz szembe a Föld várhatóan egyik legsúlyosabb jövőbeni problémájával, az *édesvíz-hiánnyal*. Jegyzékben szólít fel a *nukleáris fegyverek* leszerelésére, valamint a *különböző vallású emberek* egymás iránti tiszteletének, felelősségének és párbeszédének szükségességére. A felsorolt témák tárgyalása mellett sok informatív dokumentumot oszt meg a szervezet erről a gyűléséről többek között az emberi szexualitással összefüggő etikai megfontolásokról, a vallási pluralizmus és a keresztény önértelmezés összefüggéseivel kapcsolatos kérdésekről, az ökumenét érintő szervezeti és teológiai kérdésekről, a más szervezetekkel való kapcsolatokról, és az ifjúsági hozzájárulás példáiról.

Az ENSZ és az EVT

Az ökumenikus mozgalom képviselői már a negyvenes évek első felében, a háború befejeződése előtt folytattak vitákat arról, hogy milyen adottságokkal kellene rendelkeznie egy a békét szolgáló világszervezetnek. „A béke hat tartóoszlopá”-nak nevezett és az amerikai egyházak által kidolgozott programból az ENSZ alapításakor olyan szempontok kerültek be a nemzetközi szervezet alapító okmányába, mint az emberi jogok meghatározása vagy a civil társadalom kiegyensúlyozó szerepének értelmezése. Amikor 1946-ban a hivatalosan még meg nem alakult EVT a Nemzetközi Missziói Tanáccsal együtt felállított egy a szervezet nemzetközi kapcsolatainak intézésére hivatott bizottságot (Comission of the Churches on International Affairs — CCIA), ezt az ENSZ még abban az évben, az első társadalmi szervezetek közt fogadta el. Az EVT ezen a bizottságon keresztül tart szoros kapcsolatot a világszervezettel, folyamatosan részt vesz a FAO, ILO, UNEP, UNESCO és UNICEF munkájában. Az ENSZ-ben folyó jelenlegi szervezeti és tevékenységi átalakítás kapcsán az EVT-nek is el kell döntenie előbb-utóbb, hogy a nagy részben azonos vagy nagyon hasonló, párhuzamosan futó témák kidolgozásában mely területeken kíván szorosabb kapcsolatokat kiépíteni a jövőben „a népek Egyesült Nemzetével”.